

Ang Aklat ni Daniel - Bilang Labing-anim

Mga Simbolo

Jeff Pippenger

2023-12-11

Bago natin talakayin ang ikatlong kabanata ng Daniel, isasaalang-alang muna natin ang ilang simbolismong propetiko na maaaring magbigay-daan upang higit nating maunawaan ang nasabing kabanata. Sina Daniel, Hananiah, Mishael, at Azariah ay ginagamit ng Banal na Espiritu upang katawanin ang mga tiyak na simbolismong propetiko, batay sa konteksto ng kanilang pagkakagamit. Sa unang kabanata, inilalarawan sila bilang apat na mararangal, na hindi pinag-iba, hanggang sa katapusan ng kabanata, kung saan kinilala si Daniel bilang may kaloob ng "pagkaunawa sa lahat ng mga pangitain at panaginip."

Tungkol sa apat na kabataang ito, ipinagkaloob sa kanila ng Diyos ang kaalaman at kasanayan sa lahat ng pagkatuto at karunungan; at si Daniel ay pinagkalooban ng kaunawaan sa lahat ng mga pangitain at mga panaginip. Daniel 1:17.

Sa unang kabanata, bilang sagisag ng 'apat,' kinakatawan nila sa buong sanlibutan ang bayan ng Diyos sa mga huling araw. Ang 'apat' ay isang sagisag na kumakatawan sa pandaigdigang saklaw, at ang lahat ng mga propeta ay nagsasalita hinggil sa mga huling araw. Ang apat na mararangal sa unang kabanata ay kumakatawan sa bayan ng Diyos sa mga huling araw, at sa talatang labimpito ay unang ipinakilala ang pagkakaiba sa pagitan ni Daniel at ng tatlong mararangal, na kumakatawan sa sagisag ng isang "kombinasyong tatlo-at-isa."

Ang sagisag ng "kombinasyong tatlo-at-isa" ay paulit-ulit na nasusumpungan sa salitang kinasihan. Kumakatawan ito sa ilang katotohanan, depende sa konteksto. Kumakatawan ito sa kasaysayan ng mga mensahe ng tatlong anghel na nagsimula sa "panahon ng wakas" noong 1798, at nagtatapos sa pagsasara ng probasyon. Ang tatlong mensahe ay pawang kinakatawan sa kilusan ng unang anghel, at ang kilusang iyon ay sinusundan ng ikaapat na anghel ng Apocalipsis labing-walo, kaya't isang kombinasyong tatlo-at-isa.

Sa ilang konteksto, maaari nitong katawanin ang kilusan ng mensahe ng unang anghel sa kasaysayang Millerita, na kinakatawan ng bilang na isa, na kaakibat ng kilusan ng mensahe ng ikatlong anghel, na kinakatawan ng bilang na tatlo. Kaya, ang "tatlo-at-isa na kombinasyon" ay maaari ring katawanin bilang ang "isa-at-tatlo na kombinasyon." Ang simbolikong "tatlo-isa na kombinasyon" ay gumaganap bilang sagisag, maging kapag ang isa ang nauuna sa tatlo, o kapag ang tatlo ang nauuna sa isa. Sa hurno ni Nebukadnezar, sa ikatlong kabanata ng Daniel, una nating nakikita ang tatlong mararangal, at pagkatapos ay may ikaapat na tulad sa Anak ng Diyos.

At ang tatlong lalaking ito, sina Shadrach, Meshach, at Abednego, ay nahulog na gapos sa kalagitnaan ng nagniningas na hurno. Nang magkagayo'y namangha ang haring Nebuchadnezzar, at dagliang tumindig, at nagsalita at nagsabi sa kaniyang mga tagapayo, Hindi ba tatlong lalaking gapos ang ating inihagis sa kalagitnaan ng apoy? Sumagot sila at

nagsabi sa hari, Totoo, O hari. Sumagot siya at nagsabi, Narito, apat na lalaking nakalag ang nakikita ko, na lumalakad sa kalagitnaan ng apoy, at walang anumang pinsala sa kanila; at ang anyo ng ikaapat ay kawangis ng Anak ng Diyos. Daniel 3:23-25.

Walang alinlangan, may ganap na banal na dahilan at tumpak na pangkasaysayang katunayan na magpapatid sa atin kung bakit si Daniel ay hindi natatagpuang naroroon sa seremonya ng pagsamba sa ginintuang larawan sa ikatlong kabanata; ngunit isa sa mga dahilang maka-propetiko ay na kung naroon sana si Daniel, sisirain sana niya ang makahulang simbolismo ng kombinasyong tatlo-at-isa sa naglalagablab na hurno. Sa kaso ni Gideon, si Gideon at ang kaniyang tatlong pulutong na tig-iisang daang lalaki. Si Cristo ay madalas na nasa piling ng tatlong alagad.

At pagkaraan ng anim na araw, isinama ni Jesus si Pedro, si Santiago, at si Juan na kaniyang kapatid, at dinala sila sa isang mataas na bundok na bukod. At siya'y nagbagong-anyo sa harap nila: at ang kaniyang mukha ay nagingning na gaya ng araw, at ang kaniyang kasuotan ay naging maputi na gaya ng liwanag. Mateo 17:1, 2.

Isa at tatlo, o tatlo at isa; iisa lamang ang sagisag, sapagkat ang mga ito ay pawang kumakatawan sa isang propetikong elemento ng mga huling araw, at ang mga huling araw ay ang mga araw ng paghuhukom. Nagsimula ang mga araw ng paghuhukom noong 1798, kalakip ang pagpapahayag na magsisimula ang pagsisiyasat na paghuhukom sa Oktubre 22, 1844. At ang mga araw ng paghuhukom ay nagpapatuloy hanggang sa magsimulang magsara ang probasyon ng tao sa nalalapit na batas sa Araw ng Linggo, habang nagsisimula ang mga pagpapatupad ng mga hatol ng Diyos at unti-unting tumitindi hanggang sa lubusang maisara ang probasyon at maganap ang pitong huling salot. Sa hurno ni Nebukadnezar, ang tatlong mararangal, na pagkatapos ay sinamahan ni Cristo, ay kumakatawan sa estandarte. Sa pagtatalaga ng ginintuang larawan, ang lahat ng mga bansa na bumubuo sa imperyo ni Nebukadnezar ay dumalo.

At itataas niya ang watawat sa mga bansang mula sa malayo, at sisipol sa kanila mula sa mga wakas ng lupa; at, narito, sila'y darating na may bilis, na lubhang madali. Isaias 5:26.

Ang pitumpung taon ng pagkabiha ni Daniel ay isa pang mahalagang sagisag na dapat kilalanin, at ito'y paulit-ulit na masusumpungan sa kinasihang salita. Ang panahon mula kay Jehoiakim hanggang kay Ciro ay kumakatawan sa mismong pitumpung taon ng pagkabiha ni Daniel. Sa Ikalawang Cronica, ang pitumpung taon ay kumakatawan sa panahong magpapahinga ang lupain at magtatamasa ng mga Sabat nito. Sa Isaias dalawampu't tatlo, ang pitumpung taon ay kumakatawan sa kasaysayan ng Estados Unidos mula 1798 hanggang sa batas ng Linggo, at sa gayon, kinakatawan din nito ang magkakahambing na mga kasaysayan ng sungay ng Republikanismo at ng sungay ng tunay na Protestantismo. Iniuugnay ni Sister White ang pitumpung taon sa isang libo dalawang daan at animnapung taon ng Madilim na Panahon ng Papado.

“Sa kasalukuyan, ang iglesia ng Diyos ay malaya upang isulong hanggang sa ganap na katuparan ang banal na panukala para sa kaligtasan ng isang naligaw na lahi. Sa loob ng maraming siglo, tiniis ng bayan ng Diyos ang pagsikil sa kanilang mga kalayaan. Ipinagbawal ang pangangaral ng ebanghelyo sa kadalisan nito, at ang pinakamatitinding parusa ay ipinataw sa mga naglakas-loob na sumuway sa mga utos ng tao. Bilang bunga, ang dakilang

moral na ubasan ng Panginoon ay halos ganap na walang manggagawa. Ang mga tao ay pinagkaitan ng liwanag ng salita ng Diyos. Ang kadiliman ng kamalian at pamahiin ay nagbanta na pawiin ang kaalaman tungkol sa tunay na relihiyon. Ang iglesia ng Diyos sa lupa ay tunay na nasa pagkabihag sa mahabang panahong ito ng walang humpay na pag-uusig, gaya ng mga anak ni Israel na dinalang-bihag sa Babilonya sa panahon ng pagkakatapon.” Prophets and Kings, 714.

Sa sandaling maunawaan na, bilang isang sagisag, ang pitumpung taon ay kumakatawan din sa isang libo dalawang daan at animnapung taon ng Madilim na Panahon, kung gayon ang paglalarawan ng “tatlo at kalahating taon,” o “apatnapu’t dalawang buwan,” o “isang panahon, mga panahon, at kalahati ng isang panahon” na pasimbolikong kumakatawan sa Madilim na Panahon, ay nagpapalawak ng kahulugan at paglalapat ng simbolikong pitumpung taon.

Sa aklat ni Daniel, ang pitumpung taon ay kinikilala bilang ang panahong mula sa pagkakaloob ng kapangyarihan sa unang mensahe hanggang sa paghatol. Umiiral ang panahong iyon sa bawat banal na kilusan ng reporma, at sa ganyang paraan, ang pitumpung taon ay kumakatawan sa iba pang mga linya ng katotohanan na hindi binibigyang-diin ang elementong pang-panahon, kundi tumutukoy sa layunin ng nasabing panahon. Halimbawa, inilarawan ni Malakias ang panahong pitumpung taon bilang panahong dinadalisay ng sugo ng tipan ang mga anak ni Levi. Iniuugnay ni Sister White ang pagdadalisay sa mga Levita ayon kay Malakias sa dalawang paglilinis ni Cristo sa templo. Ang gayunding panahon ang panahon ng pagtatatakan ng isang daan at apatnapu’t apat na libo. Ito rin ang panahong unti-unting ibinubuhos ang huling ulan. Ang gayunding panahon ay panahon din ng pagsubok hinggil sa larawan ng hayop, na humahantong sa tatak ng hayop. Ang panahong ito rin ang propetikong “araw ng paghahanda,” na humahantong sa Batas ng Linggo, na siya ring “araw ng Sabat.” Ang panahong ito ay naglalaman ng mga panahon ng pagkakalat at mga panahon ng pagtipon, na kapwa mga sangkap ng “pitong panahon.”

Sa aklat ni Daniel, si Jehoiakim ay isang sagisag ng pagbibigay-kapangyarihan sa unang mensahe. Kaugnay ng dalawang haring sumunod sa kanya, siya ay payak na ang una sa tatlong anghel na nag-aakay patungo sa paghatol, at nagwawakas sa paghatol. Si Ciro ay isang sagisag hindi lamang ng batas ng Linggo, kundi isa rin siyang “tanda” ng pagliligtas. Si Daniel ay isang elemento ng kombinasyong tatlo-at-isa, at bahagi rin ng apat na tiklop na pandaigdigang representasyon ng bayan ng Diyos. Si Daniel ay sagisag din ng mensaherong Elias, at siya rin ay isang tipo ni Juan sa aklat ng Pahayag. Siya rin ay sagisag ng mga tumatanggap ng tatak ng Diyos. Ang pangalang “Daniel” ay nangangahulugang “ang hukom ng Diyos,” o “ang Diyos ng paghatol,” kaya’t siya, kung gayon, ay isang sagisag ng paghatol, at gayundin ng Laodicea, sapagkat ang Laodicea ay nangangahulugang “isang bayang hinatulan” o “isang bayang nasa ilalim ng paghatol.” Ang paghatol sa Laodicea ay sa huli’y nakabatay sa kanilang pagtanggap sa kaalamang naalisan ng selyo sa aklat ni Daniel.

Si Nebuchadnezzar ay isang sagisag ng kapwa Republikanong at tunay na Protestanteng mga sungay ng Estados Unidos, at siya rin ay isang sagisag ng Estados Unidos mula sa pasimula nito hanggang sa wakas nito. Pagdating natin sa mga kabanata apat at lima ng Daniel, matutuklasan natin na si Nebuchadnezzar ay kumakatawan sa “panahon ng wakas” noong 1798, at si Belshazzar

ay kumakatawan sa batas ng Linggo. Si Nebuchadnezzar, sa katapusan ng “pitong panahon” ng parusa, ay naging isang nagbagong-loob na pinunong parang kordero, ngunit ang kaniyang anak ay nauwi sa pagsasalita na gaya ng isang dragon, bago ang kaniyang pagkapuksa.

“Dumating sa huling pinuno ng Babilonia ang hatol ng Banal na Tagapagbantay, gaya ng dumating ito, bilang sagisag, sa una nitong pinuno: ‘O hari,... sa iyo ito’y sinalita; Ang kaharian ay naalis sa iyo.’ Daniel 4:31.” Prophets and Kings, 533.

Ang unang kabanata ng Daniel ay kumakatawan sa kasaysayan ng kilusang Millerite mula ika-11 ng Agosto, 1840 hanggang ika-22 ng Oktubre, 1844. Kumakatawan din ito sa panahong mula ika-11 ng Setyembre, 2001 hanggang sa batas ng Araw ng Linggo. Kumakatawan din ito sa una sa tatlong mensahe ng mga anghel, na kumakatawan din sa ikalawang propetikong simbolo ng kasaysayan ng Estados Unidos mula 1798 hanggang sa batas ng Araw ng Linggo.

Marahil ang pinakamahalagang kinakatawan ng unang kabanata ng Daniel ay ito: na ito ang unang bagay na binanggit sa iisang aklat na propetiko na binubuo ng Aklat ni Daniel at ng Aklat ng Pahayag na magkasanib. Ito ang una sa tatlong pagsubok na propetiko na dapat mapagkadalubhasaan ng isang mag-aaral ng propesiya. Ito ang dapat “kainin” upang maipasa ang mga susunod na pagsubok.

Sa Early Writings, gaya ng naibanggit na nang higit sa minsan sa mga artikulong ito, tinutukoy ni Sister White sa isang talata ang tatlong-hakbang na proseso ng pagsubok sa kasaysayan ni Cristo, at sa kasunod na talata tinutukoy naman niya ang tatlong-hakbang na proseso ng pagsubok sa kasaysayan ng mga Millerite. Tinutukoy niya na ang mga nasa panahon ni Cristo na tumanggi sa mensahe ni Juan ay hindi nila mapapakinabangan ang mga turo ni Jesus. Ang kasunod na talata ay nagpapakita sa sinumang nagnanais makakita na ang unang pagsubok para sa mga Millerite ay si William Miller, na, ayon kay Sister White, ay itinipo ng kapwa ni Juan Bautista at ni Elias. Ang dalawang saksi ng unang pagsubok na iyon ay nagpapatibay na ang unang kabanata ng Daniel ay ang mensahe ni Elias. Kung ang unang kabanata ay tinanggihan, walang anumang pakinabang mula sa ikalawa at ikatlong kabanata.

Si Jesus at ang ikalawang anghel ay sumunod kay Juan Bautista at sa unang anghel sa kani-kaniyang mga kasaysayan. Pagkatapos ni Jesus, sumunod ang paghuhukom sa krus, at dumating ang ikatlong anghel nang magsimula ang paghuhukom ng pagsisiyasat. Ang pagkadismaya ng mga alagad sa krus ay sumasagisag sa Dakilang Kabiguan noong Oktubre 22, 1844. Ang unang kabanata ng aklat ni Daniel ay si Elias, gaya ng kinakatawan ni Juan Bautista at ni William Miller, subalit hindi ito maaaring ihiwalay sa mga kabanata dalawa at tatlo. Sama-sama, ang mga kabanatang iyon ay ang walang-hanggang ebanghelyo, na laging isang tatlong-hakbang na propetikong mensahe ng pagsubok na nagbubunga ng dalawang uri ng mga mananamba, at pagkatapos ay naghihiwalay sa kanila. Kaya, kung ihihiwalay ang tatlong kabanatang iyon, magiging ibang ebanghelyo iyon.

Ngunit kahit kami, o isang anghel mula sa langit, ay mangaral sa inyo ng ibang ebanghelyo bukod sa ipinangaral na namin sa inyo, sumpain nawa siya. Gaya ng aming sinabi noong una, muli kong sinasabi ngayon: kung sinuman ang mangaral sa inyo ng ibang ebanghelyo bukod sa

tinanggap ninyo, sumpain nawa siya. Galacia 1:8, 9.

Ang unang kabanata ng Daniel ay naghahanda ng daan upang ang sugo ng tipan ay biglang pumarito sa kaniyang templo, at kumakatawan din ito sa tinig na sumisigaw sa ilang. Ang ilang ay inilalarawan bilang isang panahon ng pagkakawatak-watak, kung saan ang santuwaryo at ang hukbo ay inaapak-apakan. Sa unang kabanata ng Daniel, si Daniel ay nasa ilang, sa kalagayan ng pagkakawatak-watak at pagkaalipin. Ang mensahe ng unang kabanata ay naghahanda ng daan para sa mensahe ng ikalawang kabanata, kung saan dinadalisay ni Kristo ang mga anak ni Levi at nakikipagtipan sa kanila. Ang mga anak ni Levi ay kinikilala bilang sagisag ng hinirang na bayan ng Diyos, sapagkat sila'y nanindigang tapat kasama ni Moises sa krisis ng ginintuang larawan ni Aaron; at ang ikatlong kabanata ng Daniel ay siya ring krisis ng ginintuang larawan.

Si Shadrach, Meshach at Abednego ay tulad ng mga Levita na nadalisay na bago pa ang pagsubok hinggil sa "larawan ng hayop," na kaugnay ng ginintuang diyus-diyusan. Sa seremonya, si Nebukadnezar ang naglaan ng orkestra, ang patutot ng Tiro ang umaawit ng mga awit, at ang tumalikod na espirituwal na Israel ay yumukod at pagkatapos ay sumayaw na hubad sa saliw ng tugtugin sa palibot ng ginintuang diyus-diyusan.

Ang mga aklat ni Daniel at ng Apocalipsis ay iisang aklat, at si Cristo, bilang ang Alfa at Omega, ay ngayo'y inaalis ang selyo ng aklat na kumakatawan sa Pahayag ni Jesu-Cristo. Ang pinakaunang katotohanang Kaniyang inilalagay sa aklat na iyon ay ang mga mensahe ng tatlong anghel. Ang unang tatlong kabanata ni Daniel ay siyang mga mensahe ng tatlong anghel. Ang mga katotohanang kaugnay ng mga mensahe ng tatlong anghel sa kabanata labing-apat ng Apocalipsis ay dinadala sa kasakdalan kapag kinikilalang una silang binanggit sa unang tatlong kabanata ni Daniel. Sa kabanata labing-apat ng Apocalipsis, kinikilala silang ang walang hanggang ebanghelyo, at sila'y lumilipad sa kalangitan, na sa gayo'y tumutukoy sa mensaheng inihaharap sa buong sanlibutan sa mga huling araw. Sa unang tatlong kabanata ni Daniel, inilalarawan ang karanasan ng mga lalaki at babae na nagdadala ng mensaheng iyon sa sanlibutan. Ang kabanata labing-apat ng Apocalipsis ay ang panlabas na linya ng katotohanan na, sa pamamagitan ng mga sagisag, ay kumakatawan sa mensahe ng tatlong anghel. Ang walang hanggang ebanghelyo, at ang mensahe ng bawat isa sa tatlong anghel, ay dinadala sa kasakdalan sa pamamagitan ng panloob na linya ng katotohanan na inilalarawan sa unang tatlong kabanata ni Daniel.

Ang unang tatlong kabanata ay kumakatawan sa maraming kahanga-hangang katotohanan, at isa sa mga katotohanang iyon ay na ang tatlong mensahe ay isang tatlong-hakbang na proseso ng pagsubok na binubuo ng isang pagsubok ukol sa pagkain, na sinusundan ng isang pagsubok sa paningin, na sinusundan naman ng isang pagsubok na litmus. Walang alinlangan, may iba pang mga paraan upang tawagin ang tatlong pagsubok na iyon, ngunit ang mga tawag na iyon ay madaling makita sa unang kabanata, at muli rin silang makikita sa mga kabanata isa hanggang tatlo. Ang tatlong kabanata ay dapat kilalaning magkakasama bilang iisang sagisag.

Ang unang at ikalawang mga mensahe ay ibinigay noong 1843 at 1844, at ngayo'y nasa ilalim tayo ng proklamasyon ng ikatlo; ngunit ang tatlong mensaheng ito ay kailangang ipahayag pa rin. Kasinghalaga ngayon gaya ng dati na ang mga ito ay maulit sa mga naghahanap ng

katotohanan. Sa pamamagitan ng panulat at tinig ay iparirinig natin ang proklamasyon, na ipinakikita ang kanilang pagkakasunod-sunod, at ang paglalapat ng mga propesiya na nagdadala sa atin sa mensahe ng ikatlong anghel. Hindi maaaring magkaroon ng ikatlo kung wala ang una at ang ikalawa. Ang mga mensaheng ito ay dapat nating ibigay sa sanlibutan sa pamamagitan ng mga publikasyon at sa mga pangangaral, na ipinakikita sa linya ng propetikong kasaysayan ang mga bagay na naganap at ang mga bagay na magaganap. *Selected Messages*, aklat 2, 104, 105.

Hindi mahalaga kung iisang araw, isang linggo, o dalawampung taon ang pagitan ng aktuwal na kasaysayan ng ikalawa at ikatlong kabanata; sa paraang simboliko, inilalarawan nila ang sunud-sunod na pagdaan sa tatlong pagsubok. Nabighani at namangha si Nebuchadnezzar na ang Diyos, sa pamamagitan ng propetang si Daniel, ay nakaaalam ng kanyang panaginip at nakapagbigay ng gayong matibay at tumpak na pagpapakahulugan sa panaginip, anupa't hindi ito maaaring unawain kundi bilang katotohanan. Gayunman, sa ikatlong kabanata, nabigo si Nebuchadnezzar sa ikalawang pagsubok ng ikalawang kabanata, sapagkat ipinasiya niyang itaas ang sarili niyang mapagmalaking pagnanasa ng tao higit sa kamangha-manghang pagpapamalas ng kapangyarihan ng Diyos, na siyang nagpakilala sa banal na kahulugan ng lihim na panaginip.

Sa pagtatayo niya ng gintong larawan sa ikatlong kabanata, nabigo siya sa ikatlong "litmus test." Si Shadrach, Meshach at Abednego ay pumasa sa "litmus test." Tinanggap ni Nebuchadnezzar ang tatak ng hayop at tinanggap ng tatlong mararangal ang selyo ng Diyos. Ang unang tatlong kabanata ni Daniel ay dapat maunawaan sa konteksto ng tatlong anghel ng Apocalipsis labing-apat. Bagaman payak ang tatlong kabanatang ito—sapagkat napakalinaw ng mga ito kaya karaniwang ginagamit bilang mga kuwento para sa mga batang Kristiyano—sa katunayan, marahil, sila ang tatlong pinakamalalim na kabanata sa Salita ng Diyos.

Ipagpapatuloy natin ang ikatlong kabanata ng Daniel sa susunod na artikulo.

"Ang kapalaluan at pang-aapi na makikita sa landas na tinahak ng haring pagano na si Nebuchadnezzar ay nahahayag at magpapatuloy na mahahayag sa ating kapanahunan. Mauulit ang kasaysayan. Sa panahong ito, ang pagsubok ay sasapit sa usapin ng pangilin sa Araw ng Sabat. Ang buong kalangitan ay nasasaksihan na niyuyurakan ng mga tao ang kautusan ni Jehovah, at ginagawang walang kabuluhan—isang bagay na hinahamak—ang alaala ng Diyos, ang tanda sa pagitan niya at ng kaniyang bayang tumutupad sa kaniyang mga utos, samantalang ang isang karibal na Sabat ay itinataas gaya ng dakilang larawang ginto sa kapatagan ng Dura. Ang mga taong nag-aangking mga Kristiyano ay tatawag sa sanlibutan na ipangilin ang huwad na Sabat na kanilang ginawa. Ang lahat ng tumanggi ay ilalagay sa ilalim ng mga mapaniil na batas. Ito ang hiwaga ng kasamaan, ang pakana ng mga ahensiyang sataniko, na isinasakatuparan ng taong makasalanan." *The Youth's Instructor*, Hulyo 12, 1904.